

Üveges Huba:

Eperszőke és fémszürke:
a Vadonyiak szégyene

#történelmi 👑 #romantikus 💕 #erotikus 🍷 #thriller 🕵️ #+18
önálló elbeszélés

Copyright ©2021, Üveges Huba

A lány az asztalfő mellett ült – faragott széken, bársony párnán. Ujjai nyughatatlanul eperszőke tincseit pödörgették. Minél inkább megpróbált nyugalmat erőltetni magára, annál idegesebbé vált. Olyannyira idegessé, hogy nefelejcskék szeme is immár inkább szürkének látszott, semmint kéknek. Ha nem lett volna az arcán az a rengeteg fehérítő púder, alighanem akkor sem tűnt volna kevésbé sápadtnak.

Apró gyöngyök koppantak a padlón, ahogy az egyik gyöngysor kipotyogott a lány koronában összefont, díszes pártával ékített hajából.

– Hanga! – kiabált rá a lányra az asztal túloldalán ülő vörös hajú asszony.

– Bocsáss meg, anyám! – felelte Hanga remegő hangon.

– De jó, hogy nem lesz erre a leányra többé gondom! – kuncogott az asszonyság az asztalfőnél ülő szürkehajú férfi felé. A férfi kötelességszerűen visszamosolygott, de egy pillanat nem tellett, s pengevékony ajka visszasimult eredeti helyzetébe.

Hanga az asztalra fektette mindkét kezét – szabályosan reszkettek azok. Aztán érezte, hogy valami hozzáér a lábához, és felsikkantott. Lenézve rögvést megbánta, hisz csak a szolgálólány volt az ki hozzáért, miközben éppen a gyöngyöket szedegette fel.

– Bocsáss meg, kisúrnőn! – súgta a szolgálólány barátságos pillantást vetve a vár urának leányára.

– Semmi baj, Ilonka! – súgta vissza Hanga.

– Lányom! Elég legyen! – rikácsolta ismét az anya.

– Halkabban, Róza ónagsága! Beszakad a fülem! – fogta a fülét a szürkehajú úr.

– Elnézésedet kérem a nejem és a lányom viselkedése miatt, Kálmán uram! – hajolt meg az asztal mellett álló férfi, gyűlöletteljes pillantást vetve nejeére.

– Semmi baj, Gáspár uram! – Kálmán ismét futó mosolyt erőltetett arcára.

Gáspár kivette az egyik szolgálófiú kezéből a kancsó bort, majd megvárta, hogy egy másik szolgáló letegyje a kupát leánya elé. A ház ura – a családja feje –, aztán felemelte a kancsót és lassan, ünnepélyesen bort töltött belőle az ivőserlegbe. Az egész asztaltársaság – másfélucatnyi nemesember – figyelte őt. Szóra nyitotta hát száját. Lassan, mély, méltóságteljes hangon beszélt:

– Drága lányom, miképpen anno nővéred, úgy most te is nővé értél, így hát feleségül adlak a legalkalmasabb nemes úrnak. Add hát-e kupát, lányom, oda a vitézségéről és lovagiasságáról híres Tardos Kálmánnak, a házasság nevében!

Hanga mély levegőt vett és kezébe vette a kupát. A keze remegett. Apró cseppek hulltak alá az asztalra. A lány ettől pedig még jobban reszketni kezdett. Ujjai megbicsaklottak. A korsó félig kifordult a kezéből és az ital jó harmada díszes, tengerkék ruhájára borult. Hanga visszatette a poharat az asztalra.

Az összegyűltek heves puzmogásba kezdtek.

– Atyám, csak egy pillanatot várjunk! – nézett fel a leány édesapjára.

A férfi tekintete haragtól fátyolosan forgott, fogai pedig csikorogtak szájában, de nem szólt egy szót sem.

Róza asszony felállt a helyéről, majd odasietett a lányához.

– Hanga, ez azért van, mert nem jól fogtad! – mondta. – Megmutatom, hogy kell fogni!

– A lány kezébe adta az ivőeszközt, majd eligazgatta rajta annak hosszú, vékony és pillanatnyilag jéghideg ujjait. – Így ni! Ej, a ruhád meg milyen lett! – kezdte el dörzsölgetni a méregdrága ruhadarabot. – Szűz Mária színe a kék, a tisztaság színe! Most meg, nézd meg mit csináltál! Egy vörös foltot ejtettél rajta!

Gáspár úr megszorította felesége csuklóját és odébb vezette az asszonyt. Ujjai nyomán lila foltok maradtak annak alkarján.

– Ezúttal ne csorgasd ki! – figyelmeztette Gáspár a leányát, majd újratöltötte a kupát.

Hanga ijedten nézett fel atyjára. Felkapta, majd egy gyors mozdulattal eljuttatta a serleget Tardos Kálmán kezébe. Miközben a kupát átvette, a férfi gyengéden megsimogatta menyasszonya kezét. Majd félig kiitta a bort.

– Add eme kupát, édes leányomnak, a szépségéről híres Vadonyi Hangának, hogy igyon a házasság nevében, úgy miként ő is odaadta neked! – szólította fel az apa a vőlegényt. Gáspár úr kinyújtotta erős kezét a nő felé, a serleg szárát az ujjai között szorítva. Hanga tétován nyúlt a kupa felé. Keze megállt, még mielőtt a fém ívóalkalmatossághoz ért volna.

A vőlegény rövid, pillanatnyi mosolyt eresztett meg Hanga felé – feltehetően biztatásnak szánta. De a fiatal teremtés ettől csak még jobban összerezzent. Egy pillanatra tekintetük összetalálkozott. Hangának semmit sem sikerült kiolvasnia jövődöbelije ébenfekete tekintetéből. Ettől aztán még jobban megijedt.

– Hanga! – sűgött át az asztal fölött, érdes hangon anyja.

A lány erre aztán észbe kapott és átvette a serleget. Édesanyja jól hallhatóan fellélegzett.

Már csak meg kell innom. Utána csók. És már meg is van: feleségévé lettem eme embernek. Illetve, még nem! Még a pap előtt is ki kell mondani, hogy akarom-e őt. Igen, még ott is nemet mondhatok! – futott végig a lány agyán.

Hanga közelebb emelte a serleget lilára rúzsosított ajkához. Aztán ismét elbizonytalanodott. Érezte, most ugrik ki a szíve helyéről.

Most, vagy soha! – Most kell valamit tennie.

Ráborította vitéz vőlegénye aranyhímzésű zöld dolmányára a serleg tartalmát.

Az összegyűltek döbbenet morajlottak fel, majd néma csend lett.

Tardos Kálmán kikerekedett szemmel nézett. Hanga anyja elsírta magát és az asztalra rogyott. Az apájának a kezében pedig szilánkosra törött a cserépkorsó füle, hogy aztán az edény a kövezeten robbanjon apró darabokká.

Hanga felugrott az asztaltól. Szeméből peregtek a könnyek. A szájából pedig szavak törtek ki, mondattöredékek:

– Dögljete meg mindnyájan! Nem megyek hozzá! Ebek vagytok, nem emberek! Kértelek anyám! Könyörögtem! Amikor a pap kihirdette, igenis Gyula tiltakozott ellene! Háromszor! Háromszor tiltakozott! Elárultatok! Ez a Kálmán meg egy vénember! Húgyszaga van! Nem is szeretsz anyám! Pusztuljatok el! Átok rátok! A pokol tüzén égjete! Szűz Mária kékje is égjen, mert ha csak ilyen emberhez lehet, én biza férjhez nem megyek! – és ezzel a felkiáltással kioldozta a ruha fűzőjét, majd pedig kibújta belőle és a méregdrága ruhaneműt a lovagterem kandallójának tűzére vetette.

A násznép megbotránkozva mordult fel. A korábbi csendből semmi sem maradt.

Vadonyi Gáspár földbegyökerezett lábbal, de haragtól izzó szemmel nézett mezítelen lányára. Hanga tekintete – életében először – vizonozta a haragot. Majd futni kezdett.

Ki a teremből, a lépcső fele. Az apja utána eredt. Utolérte. Földre teperte.

Hanga felsikoltott, ahogy mellét és állát a csupasz kövekhez ütötte.

– Hozzatok egy köpenyt! – ordította teli torokból Vadonyi Gáspár. – Nyavalyás semmirekellő! Az esküvő márpedig akkor is meg lesz tartva! – kiáltotta és a lányát, hajánál fogva, talpra ráncigálta.

– Márpedig nem lesz! – jelent meg az ajtóban Tardos Kálmán. – Ilyen asszony nekem biztos nem kell! – fordult sarkon, és elindult a kapu felé.

– Miért nem? – kiáltott utána Vadonyi Gáspár haragosan. – Talán nem tetszik? Eddig teljesen odavoltál érte!

– Az eddig volt! – nézett hátra Kálmán uraság egy kurta pillanat erejéig.

– Állj meg, ha hozzád beszélek! – erősködött Gáspár, s fájdalomtól sziszegő lányát odébb lökte. – Nem sérthetsz meg, te fattyú!

Tardos megállt, megfordult.

– Itt engem ért sértés. Háromszorosan is: egyrészt, az mit lányod tett, másrészt, az mit mondott, harmadrészt, az minek most neveztél. Ha nem lettél volna egykoron a barátom, úgy kardélre hánynálak.

– Egykoron? Miért, tán már nem vagyok az? Nem együtt harcoltunk, vált vállvetve nyolc hosszú éven át, messze idegenben?

Kálmán nem felelt, egyszerűen elballagott.

A szolgálólány, Ilonka ért oda elsőként egy pokróccal, egy másik szolgálót nem sokkal megelőzve. A lány vetett egy gúnyos mosolyt a vele nagyjából egykorú fiúra, majd tekintetét úrnője felé fordította. Hanga szerette ezt a kedves, meleg bársonybarna tekintet, különösképp azzal a mindig vigasztaló mosollyal kiegészítve, így hát ez most különösen jól esett neki.

Vadonyi Gáspár úgy nézett a lányára, mintha az nem is egy emberi lény, hanem csupán egy eltiprandó patkány volna. Hanga behunyta szemét, felkészült rá, hogy az apja megüsse.

– Nem, itt már a verés nem használ! Itt már nem használ semmi se! – kiáltotta a férfi és előrántotta törét.

– Ne! Ne! – hallotta Hanga az anyja szavát, majd a fémpenge csörömpölését a kikövezett aljzaton. – Itt vannak a vendégek! – súgta a nő a férjének. Gáspár erre egy nagy pofonnal reagált.

– Nézd meg mit csináltál! – szólt Hangához az anyja.

A lány lassan kinyitotta szemét. Az apja szerencsére már nem volt ott.

– Mit? – kérdezte.

Édesanyja ezt két pofonnal jutalmazta meg.

– Elrontottál mindent, te szégyentelen – nyögte az asszony. – Ilona, vidd fel Hangát a szobájába és zárd be! Aztán gyere vissza! A vendégeket sajnos nem küldhetem el.

Hanga összezuhanva, magát teljesen elhagyva caplatott fel a lépcsőn. Szobájába érve rögvest lerogyott az ágyra és összegubózkodott.

Ilonka leült mellé, és a haját simogatva vigasztalta.

– Nagyon bátor dolog volt, amit tettél! – súgta oda kisúrnőjének.

Hanga megemelte fejét.

– Tényleg úgy gondolod? – kérdezte. – Pedig én csak nemet akartam mondani. Nem akartam leönteni Tardos őkegyelmességét, meg nem is akartam olyan dolgokat sem mondani. A ruhát se akartam tűzre vetni... hisz magam varrtam. Nem tudom mi ütött belém. El sem hiszem, hogy tényleg ott álltam pucéran. Nem tudom. Talán egy démon szállt meg?

– Ugyan, Angus! Bátor voltál. Kiálltál a szerelmedért. Igazi vitéz voltál!

– Vitéz? Nem, az biztos nem – rázta a fejét Hanga.

– Ami apáduradat illeti... nem lennék a helyedben. Tudod milyen bolondos ember, mióta visszajött a háborúból. Ráadásul ő itt az úr, úgy hát mindenhez joga van. Én a te helyedben, biz isten rábeszelném a kedvesemet, hogy szöktessen meg engemet.

– Hová szöktetne? Hová tudna elbújtatni az apám elől?

– Tágas a világ, mint az álom! – állt fel az ágy mellől Ilonka. – Nekem meg mennem kell, mielőtt engem is felpofoz a nagyasasszony! Ha el akarnál szökni, most mondd, mert bizony, akkor be nem zárlak! – kacsintott egyet a szolgálólány, majd a kilincsre tette kezét.

– Nincs hová szökni! – sóhajtott nagyot Hanga.

A szolgálólány távozott, s mögötte a zár nagyot kattant.

Hangának megfordult a fejében, hogy odamenjen a tükörhöz és kicsit rendbe szedje magát. Sminkjére és hajára biztos ráfért volna egy kis rendrakás. Meg aztán egy ingjét sem ártott volna, ha magára vesz. Végül mégsem mozdult. Arcát visszatemette a paplanba. Szép lassan álomba sírta magát.

Hanga egy apró koppanásra ébredt. Azonnal kiszaladt az álom a szeméből. Felkelt és kinyitotta a szoba ablakának zsalugáterét. Aztán gyertyáért rohant, meggyújtotta azt a kandalló paraszában, s kitétte ablakpárkányára. Rövidesen fülemüle ének hallatszott. A várkisasszony elmosolyodott. Tekintetével fürkészni kezdte az alatt elterülő bozótost – nagyon szerette volna látni a hang forrását. Ám az éjjel sötétjében semmit sem látott.

A fülemüle újra szólt, ő pedig észbe kapott. Azonmód bekúszott ágya alá, és onnét egy jó négy méteres kötelet hozott elő. Sietve kikötötte a zsalugáter vasához, majd leeresztette a végét. Aztán pedig visszabújt az ágyba és magára húzta a paplant. Izgatottan, félmosollyal arcán várta kedvesét.

Jaj! A festékről teljesen elfeledkeztem! – Gyorsan kipattant az ágyból és a tükör elé ugrott.

– Ó, Bűnbánó Magdolna, hogy nézek én ki! – tette össze kezét.

Arca valóban borzalmas állapotban volt: A fehér smink a könnyecseppek nyomán csíkokban hiányzott. Az arcpirosító és a rúzs nem különben el voltak kenve, meg aztán az álla is látványosan fel volt horzsolva. Az hogy ennek tetejében a haja is össze-vissza állt, csupán hab volt a torta tetején.

A mosdótálhoz sietett. Lemosta arcát, és jól megtörölgette. Persze lehetett volna még alaposabb, de tekintve, hogy embere már az ablak alatt járt, így inkább nem erőltette a dolgot tovább. Gyorsan visszabújt az ágyba és úgy csinált, mintha aludna.

A zsalugáter halk nyikorgással bezárult, majd puha léptek közelítettek ágyához. Lány bariton súgta Hanga fülébe:

– ♪Szép a nyár, szép a tél, Szép míg az ember vígan él, De senki sem szebb kedvesemnél!♪ ♪Szép a kincs, szép a virág, Boldog én két szemem, Ha téged, Angus, meglát. Mert nincs hozzád fogható rózsaszál.♪ ♪Szép a hit, szép a becsület. De nincs nagyobb, mint a szeretet. Kedvesem tudom megengeded, Hogy csókoljon ki téged így szeret.♪

– Én trubadúrom! – súgta Hanga, majd két karját a férfi nyakába fonta és közelebb húzta magához.

A trubadúr ajka finoman hozzáért a nőéhez. Érzéki gyengédséggel felváltva harapdálta felső- és alsó-ajakát. Nyelvük is összeért, összeölelkezett – de az se volt elég. A szenvedély, mint tűzvihar, úgy lobbant fel Hangában.

– Én édes Gyuszkóm! – kaparta kedvese hátát.

– Én édes Angusom! Én egyedülím, én életem!

– Vetkőzz le! Akarlak. Most!

A férfi boldogan engedelmeskedett. Majd kitakarta a nőt és végigcsodálta meztelen testét. Kicsi lábát, hosszú combját, széles csípőjét, karcsú derekát, és hullámmzó, kerek keblét.

– Takarj vissza, megfázok! – tiltakozott Angus, csak félig komolytalanul. – Búj be mellém!

Gyuszkó a nő fölé hajolt. Egyik kezét Angus hajába túrta, másikat pedig a dereka alá csúsztatta. Végigcsókolta a nő nyakát, lábát pedig befúrta nő térde közé.

– Valósággal forró vagy – állapította meg Hanga. – És ez oly jó! Így már biztosan nem hűlök meg! – kuncogta. De ahogy ily jó kedve lett, kicsit el is szégyellte magát, amiért ilyen fesztelen mindazok után, amik a délután folyamán történtek. – Várj még! – figyelmeztette a férfit, s kicsit hátrébb siklott öleléséből.

– Hallottam, hogy ma délest mily bátor voltál! – kacsintott a férfi.

– Ó, szóval Ilonkával kibeszéltek a hátam mögött? – forgatta Hanga a szemét.

– Mi tagadás... – hümmögte Gyuszkó szórakozottan.

– Azt is hallottad, hogy levetkőztem meztelenre? – kérdezte Hanga fancsali arccal.

– Igazi vénuszi jelenés lehettél!

– Senki se méltatott! – tiltakozott a lány.

– A lényeg az, hogy jól elüldözted azt a vén Tardost! – nevette Gyuszkó.

Hanga jó pár pillanatig figyelte némán, ahogy a kandalló vöröses fénye a férfi magas homlokán és borostás arcán játszott, majd pedig belenézett azokba az imádott mogyoróbarna szemekbe. Kicsit több szórakozottságot, kicsit több vidámságot látott bennük, mint amennyit momentán szeretett volna. Megfordult a fejében, hogy talán szíve választotta egyáltalán nem is tudja felfogni a helyzet komolyságát. De ezen gondolatot gyorsan elhessegette.

Az én drága Gyuszkóm az élete kockáztatásával eljött, hogy együtt lehessünk. Élvezzem hát ki végre!

Végigcírógatta a trubadúr arcát. Imádta azt az arcot.

A férfi ismét ölelni, csókolni kezdte. Angus pedig érezte, hogy kapuja nyitva áll. Érezte mélységes mély benne a vágy.

– Kérlek, ne kínozz! – súgta a férfi fülébe, majd miután Gyuszkó abbahagyta az édes kínt: elégedetten nyögött fel. Már a mennyek közelében érezte magát, és a férfi minden mozdulattal egyre magasabbra repítette.

– Szétebb, szétebb a lábakkal, Angus!

– Beljebb, beljebb, Gyuszkó!

A férfi örült ritmust diktált.

– Igen, így! Így... – vonaglott Angus az önkívület határán.

Gyula vad és szilaj szerető volt. Csupa izom, csupa lendület, csupa erő. Fiatal és fantáziadús. Számtalan módon el tudta repíteni az ő Angusát a létezés síkjának legélvezetesebb dimenziójába. Az állapotba, amely legközelebb volt az álmokhoz, sőt néha még meg is haladta azokat.

Ó, szerelmem, nincs is ennél nagyobb boldogság!

A férfi befogta kedvese száját. A nőnek már minden porcikája remegett az élvezettől. Keze görcsösen kapaszkodott hol a lepedőbe, hol pedig Gyuszkóba. Aztán, végül a trubadúr is megremegett és közösen is feljutottak a csúcsra.

– Mi a rosseb folyik itt! – visszhangzott a helyiségben Vadonyi Gáspár mély, dühös basszusa.

Ott állt az öreg az ajtóban, jobbán pedig a felesége.

– Hanga! Ez több mint szégyen! – rikácsolta az asszony.

Hanga csak feküdt és döbbenet nézett. Kicsit nem is hitt a szemének. Alig-alig hitte el, hogy a szülei csakugyan ott állnak.

Ez ugye egy rossz álom?

Vadonyi úr ugrott az ágyból kiszökkenő pucér trubadúr után, és a földre teperte. Öklével ütni-verní kezdte a fejét. Szinte már az első ütésknél felrepedt a fiatal férfi szemöldök és eltörött az orra.

Hanga felsikoltott ijedtében, hogy apja végez a szerelmével.

– Hát ez az a pernahajder! A nagy dalnok! A nagy lóköttő! – rikácsolt Róza asszony. –

Hát ez az a senkiházi, aki tiltakozott az esküvő ellen! Miatta szégyenítettél meg minket! Méghozzá a közönségesnél is alantasabb módon!

– Végvári vitéz vagyok! – tiltakozott Gyula, majd lerúgta magáról az öreg Vadonyit.

– Fegyveres paraszt! Zsold nélküli zsoldos! Ágról szakadt, otthontalan vagabund! Szegénylegény! – folytatta Vadonyiné.

– De szeretem a lányát! – kiáltott fel a végvári vitéz, de aztán belé rekedt a szó, ahogy Gáspár egy fahasábbal fejbe vágta.

Gyula összeesett. Az öreg ráugrott és agyba-főbe ütni, verni kezdte a méretes fadarabbal.

Hanga megpróbálta lefogni atyja kezét, de az könyökkel erősen visszavágott.

A lány megtántorodott, s vér csorgott elő szájából.

– Maradj veszteg, te szégyentelen! – adott az anyja is egy méreates pofont Hangának. Közben az apa dagadtra verte a fiú vérben úszó fejét.

– Megöli! – törtek elő Hangából a könnyek.

– Meg van hozzá a pallosjoga! – húzta ki magát az anya.

– Még szép, hogy kinyuvasztom! – hörögte Vadonyi Gáspár. – Csak vérrel lehet tisztára mosni a család becsületét.

– Akkor mosd le az enyémmel! – kapta el Hanga ismét az apja karját, de csak annyit ért el vele, hogy apja őt is fejbe kólintotta a fahasákkal.

A lány aléltan dőlt rá az ágyra.

Hanga megrázta a fejét. Eltartott pár másodpercig, mire kitisztult előtte a kép.

– Maradj veszteg! – szólta rá az anyja, aki rajta térdelt.

Gyuszkó! – hasított Hanga tudatába. – Ó Istenem, meddig lehettem eszméletlen? Lehet már túl késő!

Összeszedte minden erejét és lelökte magáról az édesanyját. Vadonyiné megtántorodott és hanyatt esett. Nekizuhant az ajtófélfának.

Hanga felkapta a gyertyatartót és nagy lendülettel fejbe verte az apját.

Gáspár ájultan rogyott össze. Hanga pedig szerelme fölé borult. A férfi arca alig emlékeztetett az eredetire. Szemei nem látszottak, úgy be voltak dagadva. Homloka, orra és arca pedig olyannyira szét volta verve, szét volt szaggatva, hogy imitt, amott még a csontok fehérje is látszott.

A lány hosszú percekig nem is bírt tenni semmi mást: csak simogatta és könnyeivel öntözte kedvesét. Aztán amikor meghallotta, hogy a férfi még nyögdéssel, beszélni kezdett hozzá.

– El kell menekülnöm! Segíts el menekülnöm! Angus, segíts! – nyögte válaszul a férfi. Eddigi szép dallamos hangjának már nyoma sem volt. Szájából patakozott nyálnak és vérnek egyvelege, s a fogai közül is jó egynehányat elveszített.

Ilonka lépett be elsőnek a szobába az odasereglett szolgák közül. Legelőbb Hangának dobott oda egy ingjét és egy kiscsizmát, majd Gyula körül kezdett el segídezni. Együttes erővel, hamarosan felöltöztették. Majd hóna alá kaptak a férfinak és levitték a lépcsőn.

– Segít! – kiáltott rá Hanga az egyik ajtónálló fegyveres őrnek.

A nagydarab készségesen odasietett, és felkapta a nálánál jóval alacsonyabb idegent. Sandán mosolyogva nézte a kisúrnót, ahogy annak ingje alól kilátszott a lába, de a sérült felől semmit sem kérdezett.

– Hé, Istók! – szólta oda Hanga az egyik zsoldosnak, aki a külső kaput őrizte. – Vidd el ezt az embert Kanizsára! Ottani vitéz a szegény. Indulj rögvest, és bármi történiék, útközben meg ne állj!

Az Istók nevezetű kihúzta magát, majd az istállóhoz sietett. Felnyergelte a leggyorsabb lovat, majd miután felrakták a sebesültet, fáklyát gyújtott és rögvest kivágtatott a vár kapuján. A fáklya sárga fénye egyre kisebbé zsugorodott, majd lassan eltűnt a láthatáron, a sötétségben.

Az Istók nevű vitéz volt az egyik legjobb lovas a Vadonyiak udvartartásában, így hát Hanga joggal remélhette, hogy kedvese másnap reggelre már sajátjai gondoskodó kezei között ébred.

Ilonka, aki még a felnyergelés előtt visszament a lakótoronyba, most lóhalálában sietett ki Hangához.

– Angus! Angus! – kiáltozta, majd derékon ragadta a távolba révedő vörösesszőke leányt.

– Magához tért apám? – készült fel Angus a legrosszabbra.

Ilonka idegesen rázta fejét.

– Remélem felépül az én jó Gyuszkóm! – sóhajtott nagyot Hanga. Azt pedig ki se merte mondani, hogy még azt is szeretné, hogy Gyuszkó nem csak felépüljön, hanem arca és hangja eredeti szépségét is visszanyerje.

– Menekülj! – súgta neki a szolgálólány.

Ekkor látta csak meg Hanga, hogy a szolgálólány egy ruhát, valamint egy rendes lovaglósizmát is lehozott neki a szobájából.

– Tibor, a várúr parancsára, adj egy lovat az úrnőnek! – szólt Ilona parancsoló hangon az egyik órhöz.

– Kizárt, hogy a kegyelmes úr valóban megengedné, hogy a kisúrnő ellófráljon. Pláne azután, mi ma délután esett! Pláne nem éjnek éjén! – lépett közelebb Tibor kettőt. Gyanakodva nézett végig a két fiatal nőn. – Úrnő! – fordult Hangához. – Irány vissza a toronyba!

Hanga és a szolgálólány kényszerűen a torony felé vették az irányt.

– Majd lesz valahogy! – sóhajtott nagyot Hanga.

– Máshogy is meg tudsz szokni! – súgta némi töprengés után a szolgálólány. – Például a szemétkidobó nyíláson át.

– Apám nem fog megölni. Legalábbis azt hiszem – felelte Hanga.

– Nem tudom, Angus. Lehet, hogy nem – billegette fejét Ilonka.

Angus vállon ragadta a szolgálólányt.

– Van valami, amit nem tudok?

Vadonyi Gáspár kilépett a torony kapuján, s intett a két ajtónállónak, hogy kövessék. Egyenest a két riadt lány felé vette az irányt.

Hanga lába a földbe gyökerezett. Némán várta a verést, ami biztos következni fog.

Ilonka odébb lépett párat, próbált elhúzódn.

Gáspár úr a szolgáló felé biccentett, mire az egyik ór visszalökdöste azt a kisúrnő mellé. A Hangának kihozott ruha és csizma eközben lehullott a sáros földre.

– Lányom! – mondta megvetően az apa, majd köpött egyet.

Hanga becsukta szemét és várta, hogy az apja jól megüsse.

Következő pillanatban meleg, ragacsos valami borította be az arcát.

Hanga riadtan nyitotta fel tekintetét. Az apja ott állt vele szemben, kezében az egyik ór szablyájával. A pengéről vér csöpögött alá. A másik dolog, amit látott Ilonka holtteste volt, melynek nyakcsonkjából még ütemesen spriccelt a vér. A feje pedig odébb volt vagy két méterrel. Üveges tekintettel bámult órá azokkal a mindig kedves, szép barna szemekkel.

Vadonyi szeme vérben úszott. Szája vicsorban szorult össze.

Hanga nagyot nyelt.

– Ilonka nem tett semmi rosszat – súgta maga elé.

– Te viszont igen! Átkozott kis kurva! – őrzöngött az apja. – Megölted az anyádat! – kiáltotta, majd a szablya markolatával halántékon vágta a lányát.

Hanga eszméletlenül terült el a sárban.

A lány egy pokrócon ült, a falnak támasztva. Ujjai ernyedten feküdtek a hideg, nyirkos kövezeten. Furcsa, zavaros álomból ébredt ijesztő valóságba. Ösztönösen kapott zsongó fejéhez. Jókora dudort tapintott ki, rózsaszőke fürtjei pedig csomókba ragadtak a megfeketedett vértől.

– Ilonka! – kiáltott fel, hidegvérrel megölt kedves barátnőjére gondolva.

– Itt van! – felelte apja hidegen, majd hosszú hajánál fogva bedobta a szolgálólány fejét.

Hanga felsikkant, és ijedten a sarok felé húzódt.

Vadonyi Gáspár közben habarcsot tett a kőműves kanálra, majd rákente a téglasorra. Aztán téglát vett a kezében és nekiállt az újabb sornak. A frissen épített fal már a férfi derekáig magasodott.

Hanga tekintete riadtan járta körbe a kicsiny helyiséget. Nem ismert rá a nyirkos sziklafalakra.

– Hol vagyok? – kérdezte remegő hangon. – És mit csinálsz?

Az apa ferdén nézett a leányra, mintha az valami badarságot kérdezne.

– Befalazol? – kérdezte Hanga.

– Be! – felelte kurtán az apa.

Most már világos volt Hanga előtt a helyzet: a vár pincéjében voltak és az apja úgy döntött, hogy végez vele.

– Akármi is történt édesanyámmal... – kezdett bele a leány hebegő hangon – az véletlen volt. Baleset!

– Pofa be! – ordított rá a férfi, miközben egy újabb téglát tett a helyére.

– Tényleg megöltem? – meresztette szemét Hanga, és még mindig nem hitte el. – Te pedig tényleg megölted... – nézett Ilonka fejére.

– Mondom, hogy pofa be!

Hanga elhallgatott. Megfordult a fejében, hogy tegyen valamit, de nem jutott semmi sem az eszébe, amivel harcba szállhatna apjával és az amellett segédkező nagydarab őrral.

Legalább Gyuszkó túlélte! – gondolta, miközben arcát ölébe temette.

Másfél óra múlva az apja az utolsó téglákat is a helyükre tette. A fal teljessé vált.

Masszív volt és hézagmentes – egy apró kis szellőzőlyuktól eltekintve.

– Hagytam bent egy kevés vizet és kenyeret – szolt be a mandulaszemnyi lyukon át Vadonyi Gáspár. – Csak hogy legyen rá pár napod, hogy megbánd a bűneidet.

Hanga nem felelt, elmerült inkább a bánatában.

– Nem az én ötletem volt – folytatta Gáspár, a hosszúra nyúló csendet megtörve –, én inkább felakasztottalak volna. A pap ragaszkodott hozzá. Úgy hiszi a jámbor barom, ha megbánod a vétkeidet talán nem kerülsz a pokol kénköves tűzére!

Hanga továbbra sem szolt egy szót sem, úgy érezte, nincs mit mondania. Rövidest pedig Vadonyi Gáspár és az őr elmentek. Hallani lehetett távolodó lépteiket. A két pár csizma végigkopogott a lépcsőn, majd pedig a pincekapu nyikorogva bezárult. Teljes sötétség lett.

Hanga elgondolkodott, hogy vajon kislányként volt-e rá oka, hogy atyját atyjaként szeresse. – Avagy csupán az elvárásnak engedve tette-e úgy?

Szomorúan állapította meg, hogy akkor még volt rá oka. Annak előtte, hogy elment hadakozni, az apja még egészen másilyen ember volt. Akkor még neki is és nővérenek is volt rajta mit szeretni.

És anyámnak is! Szülőanyámnak, akit megöltem... Mert biza én tettem! Harmadrészt atyám, harmadrészt a balszerencsés véletlen, de harmadrészben csak az én felelősségem. Bármennyire is nem akartam! Bármennyire is szerettem őt!

Bizony, mielőtt az apja hazatért volna, édesanyja sem volt az a hárpia, mint az utolsó fél esztendőben. Persze soha nem érette meg őt és soha nem fogadta el a döntéseit sem, de azért mégis csak gondját viselte, és valahol legbelül biztosan szerette is.

Aztán Csente jutott Hanga eszébe, a nővére. Vajon nővére is elítélné őt azért, amit véletlenül elkövetett?

„Dögöljetek meg mindnyájan! Pusztuljatok el! Átok rátok! A pokol tűzén égjete!”

– Égjete! – súgta Hanga cserepes ajka.

„Elrontottál mindent, te szégyentelen!”

„Nagyon bátor dolog volt, amit tettél!”

– Bátran cselekedtem!

„Tényleg úgy gondolod?”

– A kék Szűz Mária színe.

„Hanga! Ez több mint szégyen!”

– Elégettem a menyasszonyi ruhát.

„Csak vérrel lehet tisztára mosni a család becsületét.”

– Vér... Gyuszkó. Ilonka.

„Maradj veszteg!”

– Nem, nem, én nem! – Hanga felguggolt a saját vizeletétől nedves pokrócról. Dideregni kezdett – rájött, hogy mennyire fázik. Gyomra hangosan korgott, s mélyen beesett szemét, le kellett hunynia, hogy ne fájjon.

„Lányom...”

Hanga letérdelt, és szopogatni kezdte a pokrócból a nedvességet.

„Ha megbánod a vétkeidet talán nem kerülsz a pokol kénköves tűzére!”

Hány nap telt el? – Nem tudta megállapítani az állandó sötétségben.

– És vajon meddig bírja víz nélkül egy asszonyember?

Hanga mozdulatlanul feküdt a férfi kezében.

A férfi ujjai végigsimították a lány arcát, majd berepedezett ajkán állapotok meg.

Hanga lassan kinyitotta szemét. Fájt nagyon, de megérte, még ha csak homályos körvonalakat látott is.

Végre fény! – akarta mondani, de szavak helyett csak hangtöredékek hagyták el torkát.

– Hogy mondd? – kérdezte valaki.

– Szomjan halok! – suttogta a lány alig hallhatóan.

Arcára vizet öntöttek, majd a kulacs szája az ő szájához ért. Ő pedig rákapott és csak itta, itta és itta, amíg a kulacs teljesen üres nem lett.

Hanga gondolatai lassan kitisztultak: még nem értette, hogy ez hogyan lehetséges, de tudta, hogy meg van mentve. Látása is gyorsan javult, így hát körülnézhetett:

A férfi, aki ölében vitte fémszürke maszkot viselt. A többiek közül ketten kivont karddal mentek. A legelő haladó pocakos szolga pedig egy gyertyát tartott kezében.

– Gyuszkó? – kérdezte Hanga.

– Igen, én vagyok az drága, egyetlen Anguskám – felelte az álarcos.

Angus keze hozzáért a férfi arcát takaró szürke maszkhoz. Hideg volt – durva, hideg fém.

– Ne félj! – súgta a férfi.

– Csendet! – szólt hátra a szolga, majd elnyomta a gyertyát és kinyitotta a pinceajtót.

Odakint is sötét volt, csak a várfalon néhány fáklya, valamint a csillagok világítottak egy keveset.

Átosontak az udvaron és az északi kőrbástya felé vették az irányt. A kőrbástya csigalépcsőjén felsettenkedtek az emeleti szintre. A szolgáló kilakatolta a szemétkidobó nyílás vastag fém ajtaját, majd lelógatta az odakészített kötelet.

– Az úr legyen veletek! – súgta a három vitéznek és a nőnek.

– Veled is, bátyó! – felelte Gyula.

– Köszönöm! – súgta oda Hanga a szolgálónak.

– Ilonka unokahúgom biztos örül odafent – mutatott a szolga az ég felé –, hogy legalább néked, kispapácsod, segíthetem.

Az egyik vitéz ezalatt leereszkedett a kötélen. Gyuszkó felhúzta a kötelet, majd kedvese két karja alatt átkötötte. Jó erős csomót hurkolt rá.

– Lassan leeresztelek – súgta a nőnek, majd úgy is tett.

Hanga mint egy rongybaba úgy ereszkedett alá a sötétségbe – pontosan olyan magatehetetlennek is érezte magát. Még mielőtt piros kiscsizmája elérte volna a földet, a lenti vitéz derékon ragadta és segítette, hogy el ne essen.

Gyuszkó és a másik vitéz – nem túl meglepő módon – lényegesen gyorsabban leértek. A szolgáló búcsút intett, majd visszahúzta a kötelet, és lezárta a nyílást.

– Marót! – Csaba! – mutatkoztak be odalent a kimentett hölgynek a vitézek.
– Bajtársaim – tette hozzá Gyula magyarázatképpen.

Nem messze, egy kis erdőfolt rejtekében három ló várta őket. A három vitéz így hát lóra pattant. Gyula természetesen úgy, hogy előbb kedvesét maga elé vette, miután subáját ráadta.

Elvágattak az ég alján úszó ezüstkorongú Hold fele.

Hanga alig két-három órát aludt, majd felébredt. Rosszat álmodott és fájt minden tagja.
– Annak ellenére is, hogy a liszteszsákokra dobott durva vászon, valamint Gyuszkó subája, még mindig összehasonlíthatatlanul több kényelmet biztosítottak, mint amiben az elmúlt napok során volt része.

– Hol vagyunk? – kérdezte kedvesét, aki éppen belépett a lisztporban úszó belső térbe. Ahogy Gyula ajtót nyitott erős napfény tört be mellette. Oly erős, hogy a lány kénytelen volt behunyni és eltakarni szemét, hogy az ki ne égesse – ő legalább is nagyon úgy érezte.

Gyula egy fatálat tett a nő elé. Megtört kenyér, sültzalonna, főtt tojás, ecetes hagyma volt rajta.

– A reggelid tálalva, szívem hölgye! – mondta büszkén a férfi, és még egy pohár forralt tejet is átnyújtott szívszerelmének.

Angus lassan, kortyolgatva inni kezdte.

– Sajnos nem épp ott vagyunk, ahol lennünk kellene – ismerte el Gyuszkó. – Éjszaka, aminek után az ég galádul beborult, sajnos kis csapatunk eltévelyedett.

– Ez egy malom?

– Egy vízimalom, édesem. A molnár igen kedves ember, ne aggódj végette. Amúgy is jól megfizettük: megkapta Marót paripáját. Húsként, merthogy előtte eltörött az egyik lába szegénynek abban a rút éji sötétben – magyarázta.

– Te nem eszel? – kérdezte Hanga, majd tört a kenyérből és odanyújtotta a férfinak.

Gyuszkóm, szegény, nem fogadhatod el az étket! – eszmélt rá aztán rögvést. A maszknak ugyanis, nagyon úgy nézett ki, hogy nem volt tágabbra nyitható a szája.

Hangának fájt ugyan a férfire néznie, mégis rászánta magát, hogy mélyen belenézzen a szemébe. A körülötte lévő dagadt, vörös és lila szövettől még mindig csak résnyire volt látható a mogyoróbarna szempár, ráadásul mindkét szemének fehérje vérpöttyökkel volt tele.

A férfi szó nélkül kioldozta a maszkot rögzítő szíjakat, majd leült kedvese melle, és levette. Arcát továbbra is eltakarta a kötés, és csak a szeméből és szájából lehetett látni kicsit többet.

Szerencse – futott át a lány agyán.

A férfi enni kezdett. A gennytól és a vértől sárgás-fekete kötés viszont egyre inkább elvette Hanga étvágyát. Persze ezt nem akarta kimutatni, úgyhogy evett, evett és evett, amíg el nem fogyott a reggelije.

– Rendbe jössz valaha? – kérdezte végül, s szemét elhagyta pár kövér könnycsepp.

– Van mi idővel rendbe jön rajtam, és van mi nem – felelte Gyuszkó, majd újból magára szíjazta a maszkot.

A nő továbbra is kérdő tekintettel nézett rá, úgyhogy kényszerűen részletezni kezdte:

– A szemem rendbe fog jönni, legalábbis a jobb fele biztosan. A fogaimat kipótolja majd a borbély egy bajvíváson nemrég rajtavesztette török fogaival. Az orrom hegyéből hiányzik egy kicsi és a jobb fülkagylóm is oda. És bár a sebek be fognak gyógyulni, de a hegek ott maradnak majd örökre. Az arcom, amilyen szép volt, most olyan visszataszítónak lett.

– Torz, mint apám lelke – súgta maga elé Hanga. Amint kimondta a szavakat már meg is bánta.

– Amíg, Angus, te szeretsz, szívemben mindig addig ugyanaz maradok.
– Ó, balsors! – hajtotta le Angus a fejét.
Gyuszkó keze végigsimította a szeretett nő hátát. Hanga először beleborsózott, de aztán simításról simításra egyre inkább elfogadta.
Hanga kifűzte a férfi dolmányát, kioldozta az ingjét, majd ráborult a mellkasára. A férfi szíve hevesen vert.
– Kiugrik a helyéről úgy kalapál – állapította meg a lány.
– Tudod, egy ilyen torz trubadúr, egy ilyen szépséges hölgy társaságában...
Hanga önkéntelenül is elmosolyodott. Aztán apró csókokat lehelt a férfi mellkasára és nyakára.
– Bár viszonzozhatnám csókodat! – sóhajtotta az álarcos.
Hanga kezébe vette a férfi kezét és ingje alá, keblére helyezte.
– Ha akarsz... – mondta.
– Ha akarod... – felelte Gyula.
– Tudod, hogy mindig akarom – erőltetett mosolyt arcára a leány.
– A maszk ellenére is? Csakugyan igazat mondasz?
– Igazat – hazudott Angus, majd térdig érő ingjét felhúzta a derekáig.
A férfi is nekivetkőzött. Végül csak a maszkot hagyta magán.
Egymáshoz simultak. Összeölelkeztek. Gyuszkó gyengéden simogatta az ő Angusát.
A teste pont ugyanolyan erős, férfias é forró, mint amilyen eddig is volt – vigasztalta magát a nő. Ám hiába hunyta be szemét, úgy sem bírta másképp látni a férfit, mint amiképp napokkal azelőtt, a földön fekve, szétroncsolt arccal látta.
– Várj egy kicsit! – szólt rá Gyuszkóra.
A férfi türelmesen várt.
– Semmiség – rázta meg a fejét Hanga, jó párpercnyi tétovázást követően. Hanyatt feküdt és lábát szétterpesztve kínálta magát. – Gyere, Gyuszkó!
Még soha nem élvezte ily kevésbé a férfi ölelését, bár Gyuszkó igazán kitett magáért.
Hanga nem volt biztos benne, hogy mi a baj: az elmúlt napok megpróbáltatásai, avagy a férfi arcától való undor. Nem tudta, de sehogy sem sikerült azt éreznie, amire vágyott volna, amire olyannyira ki volt éhezve.
Többször is megfordult a fejében, hogy rászól Gyulára, hogy hagyja már végre abba, vagy legalább siessen vele – de nem volt szíve, hogy ezt megtegye. Így hát várt. Várta a csodát, amiről érezte, hogy nem fog bekövetkezni úgy sem.
Már éppen azon volt, hogy eljåtssza, hogy legalább a férfit megnyugtassa vele, amikor az érzés valahogyan mégis rátalált. Lassan, percről percre egyre inkább a hatalmába kerítette, eltöltötte. Hanga halk nyögései egyre inkább hangosakká váltak.
– Ne hagyj abba, édes Gyuszkóm! Ne hagyj abba, szerelmem! – lihegte.
A férfi növelt a tempón és növelt az erősségen. A nő izmai egyre inkább megfeszültek, érzékei pedig kiélesedtek. Az egész világ semmivé, jelentéktelen távoli semmivé zsugorodott körülötte. Hüvelyétől koponyájáig, lábujjaitól a tudata legmélyéig – lelke legmélyéig – egyetlen gyönyörű érzés töltötte el. Heves sikoltások közepette teljesült be.
A szeretkezés után összebújtak. Hanga boldogan pihent meg kedvese mellkasán.
– Végre hangoskodhattam kicsit – szuszogott félmosollyal arcán.
– Kedvem lenne mondani erre valami szép rímet! – tréfálgozott Gyuszkó, kedvese haját ujjjaival fésülgetve.
– Hát ne fogd vissza magad, trubadúrom!
Angus elégedetten állapította meg magában, hogy talán mégiscsak képes lesz megbékélni a férfi új kinézetével.
Talán mégiscsak van esély, hogy mi ketten, együtt, boldogságban és szerelemben élhessük le az életünket!

Ló híján Marót úgy döntött, hogy ő majd inkább leint egy kocsit útközben, és úgy megy le Kanizsára. Így hát a társaság háromfősre apadt: Csabára, Gyulára, valamint Gyula szép szeretőjére.

Az idő napfényes volt, az évszakhoz képest egész meleg. Az ég szikrázóan kék, tiszta, felhőtlen. Minden bizakodásra adott okot – legalábbis Hanga úgy érezte.

Mardosta persze a büntudat és a veszteség érzése. Nem telt el úgy perc, hogy az anyja, Ilonka, avagy párja eltorzított arca ne jutottak volna eszébe. Mégis mindez kevés volt ahhoz, hogy élni akarását elvegye.

Még alig néhány mérföldre jártak a malomtól, Kanizsától pedig még jó félnapnyi lovaglás választotta el őket, de már bele is fogtak jövőjüket tervezésébe:

Hanga beköltözik a várba, na persze nem a kastélyba, de azért a falakon belülre. Gyuszkó bérel neki egy szobát egy tisztos családnál. Aztán Hanga tanítani kezd, amellet pedig varrásból és fodrászkodásból némi plusz keresetre is szert tesz. Félreteszi majd a fizetsége felét, akárcsak Gyuszkó a zsoldjának egykettedét. Aztán egy szép napon, ha már elég pénzüik lesz, vesznek egy telket, amin aztán felépítik a saját házukat. Szőlészkedésbe és borászkodásba fognak – úgy, miképp Gyuszkó családjában oly sokan – és majd abból tisztos jómódban megélnek. Angus két gyermeket fog szülni: egy fiút és egy lányt. A fiú neve – az apa és annak apja, valamint annak összes többi férfi felmenője után – Gyula lesz. A lányt pedig Ilonának fogják elkeresztelni.

Megálltak a szekérút közepén. Csaba egy látcsövet vett elő bőrtarisnyájából.

– Jó harminc lovas – állapította meg.

Hanga is elnézett arra, és csakugyan már szabad szemmel is látni lehetett a közeledők sokadalmát. Ha nem beszéltek volna annyit Gyuszkóval, alighanem már ő is rég meglátta volna.

– Térjünk le az útról! – javasolta Gyula, majd azon mód be is tért az út menti bozótosba. A ló nehezen vette a meredek lejtőt, ami tövises aljnövényzettel volt benőve, de azért – ha nyerítve is – de csak lement az alatt elterülő völgybe.

Csaba messze lemaradva követte őket, de aztán ő is leért.

– Kik lehetnek? – kérdezte Gyulához közelebb érve.

Az megrántotta vállát.

– Mindegy, a lényeg, hogy ne kerüljünk bajba.

Alighogy kimondta négy lovaskatona tört át a bozótoson, az irányt egyenest feléjük véve.

– El innen! – kiáltott Gyula a társa felé, majd megsarkantyúzta hátasát.

– Álljatok meg! – Kik vagytok, haramiák? – Hová viszitek azt a formás fehérnépet? – visszhangozott a nyomukba szegődő lovasok kiáltozása.

– Gyorsabban! – ösztökölte Csaba a lovát, és átugratott a bozótoson, amint előtte Gyuláék is átugrottak már.

– Hogy az ördög szaporítson meg benneteket! – Álljatok meg, ti férgek! – közelítettek hozzájuk üldözőik kiáltásai.

– Túl lassúak vagytok! – mondta Csaba, felzárkózva Gyuszkóék lova mellé.

– Talán mert ketten ülünk egy nyeregben? Majd kitalálunk valamit!

– Álljatok meg, vagy lövünk! – Kilyuggatjuk a hitvány bőrötöket! – üvöltötték utánuk.

– Álljunk meg! – javasolta Csaba is. – Ki tudja, talán nem is az öreg Vadonyi emberei.

– Vagy talán igen! – tiltakozott Gyuszkó és még jobban megsarkantyúzta lovát. Aztán pedig egy éles fordulatra ösztökölte az állatot.

Miután átvágtattak egy újabb bozótoson, látszólag sikerült maguk mögött hagyniuk üldözőiket.

Az illúzió fél percig se tartott. Az egyik lovaskatona feltűnt mögöttük. Előrántotta karabélyát, majd tüzelt. A gyever nagy dőrejjel eldőrdült.

Csaba ledőlt a nyeregből. A lába beleakadt a kengyelbe, így a lova még vagy száz lábon át húzta a gallyakkal és apró cserjékkel teli aljzaton, mielőtt aztán végleg maga mögött hagyta volna.

– Állj meg haramia! Nem akarom lelőni a fehérchselédet is! – kurjantotta Gyula után az üldözőik élén vágózó fegyveres.

– Álljunk meg! – szólt rá párjára a leány.

– Lehet igaza volt Csabinak, és nem is az apád küldte őket – fékezett lova tempóján a vitéz.

– Állj meg! – figyelmeztették ismét az üldözők.

– Hó! – állította meg Gyula a lovat. Leszállt róla és kedvesét is lesegítve.

A négy lovas előbb körbe lovagolta őket, majd aztán ők is megálltak, és leszálltak hatásaikról. Alaposan felfegyverzett legények voltak: pisztolyt, szablyát, láncingjét és sisakot is viseltek.

– Te, ez az a lány! – biccentett az egyik katona oda a másiknak.

Gyula előrántotta szablyáját, és védelmezőn állt szívszereleme elé.

A katonák elővették pisztolyaikat és rászégezték őket.

– Vasálarcos, tedd el a fegyvered! – kiáltott rá egyikük.

– Nem teszem!

– A halálával, fiatalember, nem véd meg senkit sem! – figyelmeztette egy atyai hang. A lovas nemrég érkezett be, és még csak akkor kászálódott le lova hátáról. Meglehetősen ügyetlenül tette. Papi reverendája ráadásul beakadt egy csipkebokorba, úgyhogy még azzal is meg kellett küzdenie. Miután sikerrel járt, megkerülte a vasálarcost és örömtelien üdvözölte Hangát: – Ó, leányom, hála az égre, hogy nyomodra leltünk! Ó, te szegény árva virágszál! Ó, hogy mennyi sok borzalmat kellett átélned!

– Kegyelmed ötlete volt, hogy atyám befalazzon?

– Igen, valóban – felelte az egyházi. – Valahogy el kellett odáznom a halálotat, addig, amíg találok segítséget, hogy megmenthesselek, leányom.

Hanga zavartan forgatta szemét. Ennél jobban aligha lephették volna meg.

– Csakhogy engem már megmentettek – tette kezét Gyuszkó vállára.

– Valóban. Adódott is ebből némi kellemetlenség, minek után elfoglaltuk atyád várát, és amint kiderült, az egésznek nem is volt semmi értelme.

– Elfoglalták? Kik maguk? – kérdezte Gyula, a szablyát a pap felé fordítva.

– Én vagyok az! – bújt át egy behajló ág alatt a magas, tetőtől talpig vértet viselő vitéz. Kéttucatnyi katona követett.

Hanga egy pillanatig ámulva nézte a csillogó vértű lovagot.

– Hanga! – A lovag levette fejről a sisakot. – Tudom, csak egy hűgyszagú vénember vagyok, de azért gondoltam, jó lovag leszek, és mégis csak megmentelek – mondta Tardos Kálmán őméltósága.

– Már megmentettek! – szegte fel állát Hanga.

– Vedd le a maszkod, te gyáva alak, had nézzem ki vagy! – bökött Tardos a vasálarcos fele.

Gyuszkó nem mozdult. Az uraság intett az embereinek.

Hanga gyorsan az őt védelmező vitéz elé lépett.

– Hagyjátok! Megöltétek a barátunkat! Hagyjátok békén minket!

– Állj! – állította le Tardos az embereit.

– Köszönöm, nagyságos uram! – nyögte ki Hanga.

– Tudod, leány, három jó emberem életébe került apád őrségét legyűrnöm – mondta Tardos Kálmán szemrehányóan. – Az apád elleni párbajt, amit megnyertem, két jó fogam bánta. De végül megegyeztünk jóapáddal. Az embereimért cserébe, fejenként tíz marhát. Az egyik fogamért cserébe egy falut, a másikért cserébe meg a te kezedet adta.

– Sok sikert a tehenekhez, meg a jobbágyokhoz! De én soha nem fogok hozzád menni!
– szorította össze a fogait Hanga.
– Elégszer csináltál már bolondot belőlem! – háborodott fel a nagyúr. – Elegem lett belőle!
– Most már minden hivatalos! Bekerült a maior domusba is. Férj és feleség vagytok! – jelentette ki ünnepélyesen az egyházfő.
– Soha nem mondtam ki, hogy akarnám ezt az embert férjemül! – fakadt ki Hanga.
– Ne játssz a türelmemmel! – szólt rá az uraság. – Te pedig, állarcos, állj félre, avagy halj meg! – mutatott fenyegetően Gyuszkó felé, mire a katonák ismét pisztolyt szegeztek a férfire.
– Gyáván lelövetnél? – kérdezte Gyula.
– Ha nincs annyi eszed, hogy elmenj!
– Állj ki ellenem párbajra, ha van merszed!
– Gyuszkó, ne! – tiltakozott Hanga.
– Egy kis párbaj? Ám legyen! – görbült mosolyra Kálmán szája, még hozzá valódira, és nem fél másodpercesre. A mosoly aztán rajta is maradt, egész amíg a sisakot vissza nem vette a fejére.
A katonák gyorsan elrendezkedtek, nagy kört formálva a küzdők körül.
A pap, miután a lányt is hátrébb tessékelte, a küzdők közelébe merészkedett – a nagyúr ugyanis őt jelölte ki igazlátónak.
Ha ez az ember legyőzte az apámat, akkor nagyon veszélyes lehet! – latolgatta Hanga az esélyeket, és azok nagyon nem voltak a foga ínyére valók.
– Utolsó vérig! – kiáltotta Tardos Kálmán, majd lesújtott másfélkezes pallosával.
A mindössze egy szál könnyű szablyával rendelkező Gyula meglepő könnyedséggel térd ki az első csapás elől.
Kálmán ádázul üldözőbe vette, de a fiatal – álarcától eltekintve – gyakorlatilag páncéltalan vitéz eltáncolt minden csapása elől, szinte csak a bolondját járatta vele. A közönség nagy nemtetszése ellenére így ment ez vagy jó öt percig.
– Ördög és pokol! – fortyant fel Kálmán, majd ledobálta magáról a fejét, mellkasát, karját és lábszárát oltalmazó páncélzatot. Most hogy már csak egy láncling volt rajta villámgyors támadást indított.
Gyula az első két csapást védte ugyan, ám a hihetetlen erejű ütéseknek még így is sikerült kibillenteniük egyensúlyából.
Gyula megtántorodott. A következő vágás pedig sebet ejtett combján.
Az állarcos férfi a földre rogyott. Hanga felsikoltott.
– Első vér! – nyugtázta az igazlító.
Kálmán tett néhány lépést hátra, s megvárta, hogy a fémálarcos talpra álljon.
– Csak egy karcolás! – pislantott Gyula a kedvese felé, majd lendületet vett és átment támadásba.
Villámgyors csapások követték egymást. Alig lehetett látni oly sebesen táncolt kezében a könnyű, hajlított penge. Mindhiába, mert Kálmán mindent kivédett, majd egy határozott rúgással kirúgta támadója alól annak lábát.
Gyula bokája kitekeredett. Fájdalmasan hemperedett el. Kínok között fetrengett.
– Gyerünk! Nem érek rá estig! – lépett hátrébb Kálmán.
A fiú a fájdalomtól hörögve, de megacélozva magát, helyére tette a kifiamodott izületet, majd botorkálva felállt.
Kálmán erősen támadott. A két penge – ahogy összeért – újból, s újból szikrát vetett.
Gyula ahogy hátrált megbotlott egy kőben és hanyatt esett. Tardos katonái elkezdtek nevetni rajta.
A fémállarcos erre indulatosan ugrott fel, de néhány kardcsapás után ismét alulmaradt. Kálmán mély horpadás ütött a férfi maszkján kardja gombjával.

Az ötödik nekifutást a fiatal vitéz ismét elvesztette, de az öreg bajvívó csak a férfi fenekén ejtett egy kisebb vágást, hogy azzal még több okot adjon embereinek a jókedvre.

A hatodik kör hasonlóan csúfosan alakul, s a végén a lovag levágta a Gyula arcát takaró maszkról a szíjakat. Majd földre lökte a vesztes vitézt, s felszólította:

– Vedd le a kötést, had lássam az arcodat!

Nagy nehezen Gyuszkó újra felállt. Remegett minkét lába, s a szablya ingott kezében.

Tardos katonái már csak gúnyolódtak és nagyokat nevettek rajta.

– Felhívom a figyelmet, hogy a szabályok szerint a hetedik körnek döntőnek kell lennie!

– harsogta a pap. – Tekintettel arra, hogy e viadalt a felek életre, halálra vívják, így a kör végén a vesztesnek meg kell halnia.

– Egyet se félj, atyám! – intette le Tardos Kálmán a papot. – A fiú mindenképpen pusztulni fog. Csak játszottam vele, mint macska az egérrel! A ti mulattatásotokra! – mutatott körbe az emberein. Az emberei megélték.

Hanga könnyben úszó tekintettel figyelte kedvesét. Minden megfordult a fejében.

Elveszem az egyik katona pisztolyát és megölöm vele Kálmán urat! – Elvetette az ötletet. Hisz a katonák ezután alighanem végeztek volna mindkettőjükkel.

Elveszem a pisztolyt és lelövöm magamat! – Ezt is elvetette. Hisz attól még, hogy a harc oka fogyottá válna, Kálmán nem valószínű, hogy megkegyelmezne Gyuszkónak.

Elszököm! Hátha az elvonja Kálmán figyelmét! – futott át az agyán, ám efelől sem sikerült meggyőznie magát.

Gyula megtámaszkodott kardján, majd vetett egy hosszú pillantást Hangára.

– Ne a nőmet nézd! – parancsolt rá Tardos. – Hanem emeld fel a fegyvered!

Gyula ismét ellenfelére szegezte tekintetét.

– Látni szeretted volna az arcomat – felelt neki. Majd lassú mozdulatokkal letekerte a már amúgy is bomladozó kötést.

– Úr Isten! – szisszent fel a pap, és keresztet vetett.

Tardos Kálmánnak és sokat edzett katonáinak szintén tátva maradt a szája.

Kálmán azonban gyorsan túljutott a megrökönyödésen, s megindult ellenfele irányába.

Gyula erőtlenül emelte magasba a szablyát. Kálmán pusztító csapása következett. Az ívelt penge eltörött az iszonyú erejű csapástól. A fegyver kihult a vitéz kezéből.

Kálmán grabancon ragadta a fiatal vitéz, s kezét hátra csavarva odavezette annak kedveséhez.

– Jól nézd meg ezt a szörnyeteget! – intett kezével Gyula szétroncsolt arca felé.

A férfi kinézete Hanga legrosszabb elképzeléseit is messze felülmúlta.

Gyuszkó homloka fémlemezekkel volt kipótolva, az orra pedig majd teljesen hiányzott.

Az arca maradékát legalább százöltésnyi varrat tartotta össze – az összkép inkább emlékeztetett egy kötözött sonkára, semmint szerelme egykori arcképére.

– Jobb lesz neked nélküle! – kiáltotta Tardos, majd lelökte Gyuszkót a sárba. Kardját döfésre emelte.

Hanga kétségbeesetten ugrott a férfi elé, hogy testével védje. Mellkasa előtt nem sokkal állt meg a penge.

– Akkor is szeretem! – kiáltotta Hanga. – Akármilyen sebzett, akármilyen legyőzött, én akkor is teljes szívemmel szeretem!

Kálmán összevonta szemöldökét.

– Ne szórakozz, asszony! Tűnés innen!

– Engem is meg kell gyilkolnod, ha végezni akarsz velem! – Hanga kezei közé fogta a lovagkardot, s nyaka felé irányította.

Kálmán vissza akarta húzni, de a lány nem engedte el. Szorította. Mindkét tenyeréből ömlött a vér, végigcsorgott a kezén, s ellepte a szürkésfehér ingjét.

– Az ég szerelmére, engedd már el! – kerekedett ki Kálmán tekintete.

Hanga közelebb húzta a pengét a nyakához, s nyakán a vékony bőrt is felsebezte. Vér buggyant elő onnan is.

Kálmán marka megremegett, majd elengedte a fegyvert. Ijedten lépett hátra. A kard ott maradt Hanga kezének szorításában.

„Add hát-e kupát, lányom, oda a vitézségről és lovagiasságáról híres Tardos Kálmánnak!”

A lány a fegyvert két tenyerére fektette, majd térdre borult, s úgy nyújtotta Tardos felé.

– Nagy vitéz vagy, jó uram, de egy lovagnak nem ez az egyetlen erénye. Largesse, proucessa, courtoisie, loyauté. A négy lovagi erény.

– Nagylelkűség, vitézség, udvariasság és hűség – fordította le a pap a katonáknak.

– Köszönöm, Tardos Kálmán uram, hogy gyakorlod ezeket – folytatta Hanga, aztán, ha lehet, még jobban fejtet hajtott. – Bocsánatodért esdeklem, hogy megsértettelek. Visszavonok mindent! Megalázkodom előtted.

– Kik megalázkodnak, felmagasztaltatnak! – súgta a pap az orra alá.

– Ugyanakkor kérlek, kérj apámtól mást az elvesztett fogadért cserébe! És hagyd meg nekem szívem szerelmét, mert ő az én mindenem!

Tardos visszavette a kardot, majd hosszasan forgatta tenyerében.

– Bizonyságot, adj felőle, hogy tennem így érdemes! – morogta.

Hanga odacsúszott Gyuszkóhoz, úgy hogy közben térden maradt. Sebzett, ujjaival óvatosan végigcirógatta szerelme arcát, majd közel hajolt a szájához, és megcsókolta.

A csók után Hanga kérdően nézett Kálmán úr felé.

A lovag bólintott, majd visszadugta kardját hüvelyébe.

Nem tudni, hogy melyik katona kezdte, de végül mindnyájan tapsban fejezték ki tetszésüket.

Hanga visszafordult szerelméhez:

– Nem fájt, egyetlenem? – kérdezte.

– Nem – csóválta meg Gyuszkó a fejét. Erre Hanga ismét csókolni kezdte.

Tardos hátat fordított és elment. Katonái követték őt. Egyedül a pap maradt ott a párral. Segédkezett sebeik bekötözésében.

– Ama elhatározásra jutottam, hogy szívesen helyre tenném a gondokat, amiknek okozásában nékem is volt részem. Írok is egy levelet a pápa őszentségének, természetesen a püspök pecsétjével ellátva, amelyben javaslom Tardos Kálmán és Vadonyi Hanga házasságának szétválasztását.

– Tégy úgy, atyám! – helyeselte Hanga.

– Aztán meg egy másik levélben javaslatot teszek a részedre történő teljes bűnbocsánatra, leányom – készségeskedett a pap.

– Mit akarsz cserébe? – kérdezte Gyula gyanakvóan.

– Semmit! Illetve, el kellene mennetek Rómába a szentatyához. Persze az útiköltséghez egy jelentősebb összeggel hozzájárulnék. Mit mondotok, gyermekeim? Volna-é hozzá kedvetek?

Hanga és Gyula összenéztek. Kacsintottak. Végül Hanga felelt:

– Azt, felelem: tágas a világ, mint az álom! Mi pedig mindig is szeretünk volna elutazni az örök városba.

VÉGE